

er en positiv udvikling, og der foregår en positiv, kritisk dialog, som vi mener skal fortsætte fuldstændig uafhængigt af De Olympiske Lege.

Kl. 15:10

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den næste, der får ordet, er fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 15:11

(Privatist)

Pia Christmas-Møller (UFG):

Ikke se, ikke høre, og så fuld benægtelse af de ubehagelige, men notoriske kendsgerninger om den seneste udvikling på menneskerettighedsområdet i Kina, alt sammen for at sige høfligt ja tak til deltagelse i, hvad der er blevet kaldt for en kulturfest. Baggrunden er en invitation, som ifølge hr. Troels Christensen har sit helt eget liv. Nu kan jeg forstå, at Venstre også vil være parat til at bryde en indstilling, der måtte komme fra EU's udenrigsministermøde den 16. juni. Det var budskabet i Venstres indlæg i dag. Ordføreren benægtede direkte, at menneskerettighederne er blevet krænkede yderligere, siden Kina fik legene tildelt.

Jeg vil gerne spørge: Er det også udenrigsministerens opfattelse? Hvad vil udenrigsministeren anbefale den 16. juni? Følger udenrigsministeren den konservative indstilling? Har udenrigsministeren så meget virkelighedsopfattelse, at han erkender, at der faktisk har været tale om tilbagefald på menneskerettighedsområdet, siden legene blev tildelt? Vil regeringens repræsentanter, dersom det måtte blive konklusionen på EU-ministermødet i juni, så i Beijing deltage i presseaktiviteter af kritisk karakter?

Det vil jeg gerne høre udenrigsministerens svar på. Jeg synes, det er meget afgørende for at forstå, hvor megen kraft regeringen med udenrigsministeren i spidsen vil lægge i menneskerettighedsspørgsmålene og forholdet til Kina.

Den konservative position må, pænt sagt, betragtes som et aldeles mislykket forsøg på politisk helgardering, hvor man over de seneste uger har set samtlige – og jeg gentager *samtlige* – kompassets mulige positioner i det storpolitiske og stærkt værdiprægede spørgsmål om, hvordan vi fra dansk side bedst kan tilkendegive vores holdning til det kinesiske regimes krænkelser af menneskerettighederne og deres overgreb på Tibet. Det er pinligt. Men som jeg tidligere i dag har sagt, er der jo mere glæde i himlen over én omvendt end ti frelste, og det vil jeg gerne holde fast i også i det videre forhandlingsforløb.

Regeringspartierne har så i dag fået støtte fra Ny Alliance, og her har man jo fået hjælp til at få beskrevet sådan den værktøjskasse, der ifølge Ny Alliances ordfører er til rådighed. For Ny Alliance var der kun to værktøjer i den politiske værktøjskasse: enten en totalboykot eller også humørfuld deltagelse i hele denne kulturfest, som man kaldte legene i Beijing. Alt andet ville ifølge hr. Samuelsen være intet mindre end hyklerisk.

Jeg skal love for, at der bliver en kulturfest. Det skal den kinesiske sportsminister nok sørge for. Det er jo simpelt hen hans opgave at sørge for, at det politiske regime bliver fejret efter alle diktaturkunstens regler.

Mens diskussionen i sin tid bølgede om, hvorvidt Kina skulle betros legene, var mange af den opfattelse, at det netop kunne virke ansporende for menneskerettighedernes udvikling i positiv retning, hvis man viste kineserne den tillid, og det gjorde man så netop med den bemærkning fra IOC om, at det var forventningen.

Nuvel, set sådan i et 15-20-årigt perspektiv er visse forbedringer sket, og selvfølgelig skal vi holde fast i den udvikling og i dialogen, i samhandelen og i den mellemfolkelige udveksling, det er der ikke nogen af os der diskuterer her i dag; en totalboykot kan slet ikke komme på tale som et anvendeligt instrument i den nuværende situation. Men der er altså immer væk forskel på, om man indfører en totalboykot, eller om man deltager med fuld hornmusik som de nyttige idioter i et demokratisk regimes selvpromovering.

Hvad så med påstanden om, at regimet ikke giver efter for pres? Det viser sig jo at være en falsk påstand fra de såkaldte Kinaeksperter side. For der er jo nu netop under presset kommet en dialog om Tibet. Den var ikke kommet uden et massivt internationalt pres.

Hvad så med den kinesiske befolknings stolthed? Jo, selvfølgelig, den skal respekteres. Det vil også ske ved at lade sportsfolkene dyste uden klakører fra det politiske liv.

Endelig kunne man så spørge: Jamen hvad så med opbakningen til vore egne sportsfolk? Jo, sandelig, her vil jeg altså gerne advare imod den kraftige selvovervurdering, en håndfuld folketingspolitikere gør sig skyldige i. Jeg er nødt til at sige det ligeud – måske til manges skuffelse – men ingen af de folketingspolitikere, der nu får betalt ophold i Kina og også agter at tage derud, vil kunne blive hørt eller vil kunne blive set af vore idrætsudøvere på banerne; man vil kun